

DE "BERLIJNSE CONFERENTIE".

De voorgeschiedenis van de "Berlijnse Conferentie van katholieke Christenen uit Europese Staten" gaat terug tot het jaar 1964, toen in de communistische Wereldvredeesraad (WVR) voor het eerst het plan ter tafel kwam om een internationale beweging in het leven te roepen, speciaal bedoeld voor katholieke Christenen.

De eerste conferentie vond plaats in november 1964 te Oost-Berlijn. Hoewel het een initiatief betrof van de WVR, werd naar buiten de schijn gewekt, dat de organisatie geheel in handen lag van "enkele prominente katholieken".

Er namen ongeveer 140 katholieke priesters en leken aan de conferentie deel, waaronder enkele Nederlanders. De organisatie in Nederland ging uit van de bekende communiste Mevrouw Dr. M.B. Minnaert-Coelingh, bestuurslid van de communistische Nederlandse Vredeesraad.

Eind 1965 werd op een "voorbereidende bespreking" te Oost-Berlijn het besluit genomen om in maart 1966 een tweede conferentie te houden. Het was daarbij de opzet deze conferentie "uit te bouwen tot een internationale beweging".

Deze conferentie vond plaats op 22 en 23 maart j.l., wederom te Oost-Berlijn. De deelname was groter dan in 1964, n.l. meer dan 200 personen. Onder hen waren vier Nederlanders: Pater Dr.A. Dekker (Zwolle), Prof. Dr. A.S.Manning (Nijmegen), Jan van Stekelenburg (Geldrop) en Leo van Vlijmen (Zwolle; journalist, verbonden aan de Nieuwe Linie). Evenals in 1964 publiceerde de "Berlijnse Conferentie" na afloop van de bijeenkomst een "Verklaring". Ditmaal kreeg deze een wat minder communistische "kleur", doordat in de (door Oost-Duitsers opgestelde) grondtekst, op aandrang van de Westerse deelnemers, enkele wijzigingen werden aangebracht. Overigens was ook in de uiteindelijke tekst van de "Verklaring" voldoende "WVR-lijn" te bespeuren om te veronderstellen, dat de "Berlijnse Conferentie" voorlopig nog op alle steun van de Oost-Europese autoriteiten mag rekenen.

Het ziet er naar uit, dat ook dit WVR-initiatief de eerste hindernissen (zoals bijvoorbeeld: scherpe aanvallen in de "Osservatore Romano", en heftig verzet van de bisschop van Berlijn, Mgr. Bensch, die in de Berlijnse Conferentie een poging ziet om verdeeldheid te zaaien in het katholieke kamp) met succes heeft overwonnen.

Gezien de uitlatingen van enkele Westerse deelnemers, is de WVR er aardig in geslaagd de werkelijke achtergronden van de "Berlijnse Conferentie" te verbergen.

Het is dan ook niet verwonderlijk, dat de "Berlijnse Conferentie" een meer permanent karakter begint te krijgen. In Oost-Berlijn heeft men een eigen bureau gevestigd; men beschikt over telefoon, eigen postpapier enz. Er kan derhalve verwacht worden, dat de "Berlijnse Conferentie" in de toekomst meer van zich zal doen horen.

Overigens dient men zich ook t.a.v. de "Berlijnse Conferentie" te realiseren, dat sommigen aan deze activiteiten deelnemen zonder zich van de communistische achtergronden van de beweging bewust te zijn, terwijl anderen het spel wel doorzien maar het "gesprek" belangrijker achten.